

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06 marca 2015 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od J. G. kwoty 20228,35 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od dnia 06 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, iż dochodzona kwota stanowi pożyczkę gotówkową udzieloną żonie pozwanego przez (...) na podstawie umowy z dnia 24 maja 2013 r. o numerze (...) i stanowi ona sumę kapitału, odsetki karne naliczane od niespłaconych rat kapitałowych oraz po wymagalności umowy od całości niespłaconego kapitału pożyczki. Dnia 09 lipca 2014 r. pożyczkobiorca zmarł, a poręczyciel – pozwany został poinformowany o stanie spłaty pożyczki i konieczności jej uregulowania. Wierzytelność tą powód nabył dnia 04.03.2015 r. na podstawie umowy cesji.

Sąd Rejonowy L.w L.VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty z dnia 19 marca 2015 r. uwzględnił powództwo w całości. W związku ze złożonym sprzeciwem, postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie VI Nc-e (...)Sąd przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S. (k. 5, 8).

Zarządzeniem z dnia 11 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia pozwu na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. między innymi poprzez zgłoszenie okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych w terminie dwutygodniowym, pod rygorem ich pominięcia (k. 1).

W pozwie wniesionym w odpowiedzi na w/w wezwanie z dnia 06 marca 2015 roku reprezentujący powoda pełnomocnik podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, na dowód istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwanego względem inicjatora postępowania należności powołał m.in. złożoną umowę pożyczki i umowę przelewu wierzytelności, akt zgony pożyczkobiorcy, Regulamin Udzielania P. (...), wezwanie do zapłaty, raport o wysokości zadłużenia, plan spłaty i dowód wypłaty pożyczki (k. 14-49).

W odpowiedzi na powyższy pozew z dnia 04 sierpnia 2015 r. pozwany J. G.wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na fakt ubezpieczenia pożyczki w formie przystąpienia H. G.do grupowego ubezpieczenia (...). Zabezpieczenie to zostało przewidziane na wypadek śmierci pożyczkobiorcy. Jego żona zmarła na chorobę nowotworową, która nie była zdiagnozowana w dniu podpisania umowy. Po jej śmierci pozwany złożył wniosek do oddziału powoda, lecz ten został rozpatrzony negatywnie. Zdaniem pozwanego, podjęte działania windykacyjne pozostają w sprzeczności z pkt 22 umowy. Zarzucił też, iż zmiana wierzyciela i zbycie wierzytelności jest sprzeczne w świetle Kodeksu cywilnego. Do pisma załączył korespondencję prowadzoną z poprzednim wierzycielem (k. 55-72).

Ustosunkowując się do zarzutów zgłoszonych w odpowiedzi na pozew, pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2015 r. wskazał, iż z uwagi na nie wywiązanie się przez pożyczkobiorcę z obowiązku spłaty miał możliwość dochodzenia roszczeń od poręczyciela. Potwierdzając fakt zawarcia umowy ubezpieczenia pożyczki, podniósł jednak, iż ubezpieczyciel odmówił wypłaty świadczenia z ubezpieczenia, gdyż zgon pożyczkobiorcy nie kwalifikował się jako zdarzenie objęte ubezpieczeniem (k. 79-87).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 24 maja 2013 r. (...)Kasa (...) z siedzibą w S.udzieliła H. G.na podstawie umowy o numerze (...)pożyczki (kredyt konsumencki) w kwocie 27.800,00 zł. na okres od dnia 24.05.2013 r. do dnia 13.09.2016 r. W celu zabezpieczenia pożyczki została zawarta umowa ubezpieczenia, na mocy której pożyczkobiorca przystąpił do grupowego ubezpieczenia (...)nr polisy (...)oraz (...)(...)nr polisy (...). Jednocześnie poręczenia spłaty pożyczki dokonał J. G..

Dnia 09 lipca 2014 r. H. G. zmarła na skutek choroby nowotworowej. (...)Kas (...) w S. podjęło decyzję o odmowie wypłaty świadczenia z tytułu zgonu na podstawie §2 ust. 1 pkt 1 i 2 Ogólnych Warunków Grupowego (...)Następstw Nieszczęśliwych Wypadków (...), o czym poinformowało pożyczkodawcę pismem z dnia 13 sierpnia 2014 r.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2014 r. powód nabył wierzytelność pozwanego od (...)Kasy (...) z siedzibą w S.(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2014 r., k. 36-39).

Wezwania do zapłaty powód kierował do poręczyciela.

Podany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody załączone do pism procesowych, zwłaszcza umowy o numerze (...)pożyczki (kredyt konsumencki) (k. 20-22), Regulaminu (k. 23-24), odpisu aktu zgonu (k. 25), wezwania do zapłaty ze ZPO (k. 26, 27), raportem spłaty (k. 28), deklaracji członkowskiej (k. 31), danych z harmonogramu spłat (k. 32), wyciągu (k. 33-35, 49), umowy przelewu wierzytelności z dnia 30.12.2014 r. (k. 36-40), statutu (k. 42-48), korespondencji między stronami (k. 58-59), pisma ze (...)z Regulaminem (k. 60-61, 66-67, 68-72, 82-83, 84-87), pismo do ubezpieczyciela (k. 63-65).

Stosownie do art. 25 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. tj. z 2013 r., poz. 1443 z późn. zm.) z chwilą śmierci członka spółdzielni skreśla się z rejestru członków ze skutkiem od dnia, w którym nastąpiła śmierć. W takim przypadku w razie ustania członkostwa roszczenie o zwrot pożyczki lub kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa. Zarząd może postanowić inaczej w szczególnie uzasadnionych przypadkach (art. 35 ustawy z dnia 05 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. tj. z 2013 r., poz. 1450 z późn. zm.).

Zgodnie zaś z art. 720 k.c. § 1 przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z kolei na podstawie art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

W ocenie Sądu strona powodowa w sposób należyty wykazała fakt powstania dochodzonego roszczenia, przedstawiając dowód w postaci potwierdzenia zawarcia pomiędzy (...) im. (...) z siedzibą w S. a H. G. umowy o kartę kredytową o numerze (...), co dodatkowo zostało potwierdzone przez pozwanego. Postanowienia powyższej umowy spełniały przy tym ustawowe wymogi co do treści umowy o pożyczkę, nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa, ani nie zawierają klauzuli wyłączającej możliwość przelewu wierzytelności.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył przy tym dowodów wywiązania się przez pozwanego z warunków umowy numerze (...) pożyczki (kredyt konsumencki), poręczonej przez J. G., zaś J. G. w toku sprawy nie kwestionował wysokości dochodzonego roszczenia, wskazując jedynie na konieczność jego zrealizowania z tytułu ubezpieczenia stanowiącego zabezpieczenie spłaty pożyczki. Sąd uznał zatem powyższą okoliczność za przyznaną przez pozwaną na podstawie art. 230 k.p.c.

Wątpliwości Sądu nie budził również – w kwestii rozstrzygnięcia niniejszej sprawy - fakt, iż spłata pożyczki nie została dokonana z tytułu ubezpieczenia stanowiącego jej zabezpieczenie. Zgodnie bowiem z §3 ust. 1 pkt 1 i 2 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Następstw Nieszczęśliwych Wypadków – (...)przedmiotem ubezpieczenia były: śmierć ubezpieczonego w następstwie nieszczęśliwego wypadku, zaistniałego w okresie ubezpieczenia oraz śmierć ubezpieczonego w następstwie zawału serca lub udaru mózgu, zaistniałego w okresie ubezpieczenia. Uszczegółowienia tych zapisów można odnaleźć w §2 pkt 2, 7 i 8 powyższych Warunków Ubezpieczenia. Zdarzenie w postaci śmierci wywołanej chorobą nowotworową nie zostało objęte zakresem ubezpieczenia. W związku z tym, wobec odmowy wypłaty świadczenia przez (...), powód ma prawo dochodzić roszczenia od poręczyciela.

Jednocześnie wobec faktu kwestionowania przez stronę pozwaną skuteczności dokonanego przelewu wierzytelności niezbędne stało się także ustalenie czy w analizowanym stanie faktycznym powód posiada uprawnienie do występowania z skutecznym roszczeniem wobec pozwanego oraz czy pozwany posiada zobowiązania wobec powoda.

W świetle zaś przepisu 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jednocześnie wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Ponadto, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Dla skuteczności dokonania cesji nie jest wymagana ani zgoda ani poinformowanie dłużnika.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności dokumentu w postaci umowy przelewu wierzytelności, przyznania pozwanego faktu dokonanej cesji wierzytelności stwierdzić należy, że dowody te potwierdzają skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności. Ponadto w umowie nie zawarto zastrzeżenia o konieczności poinformowania dłużnika o dokonanej cesji. Skutkiem niedoinformowania go o takiej czynności byłoby uznanie skuteczności spełnienia świadczenia do rąk zbywcy.

Jako nieskuteczny Sąd ocenił zarzut pozwanego naruszenia pkt 22 umowy pożyczki. Ten bowiem odnosi się do wysokości opłat za czynności windykacyjne w przypadku zaległości w spłacie pożyczki. Nie ma więc on zastosowania w zakresie oceny skuteczności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O poniesionych przez stronę powodową kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 98 k.p.c., a więc na zasadzie ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Koszty zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. tj. z 2013 r. poz. 490 z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.o.k.s. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. kwotę 759 złotych tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu. Zgodnie z art. 13 ust. 1 u.o.k.s. opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych. Z uwagi na fakt, iż powód uiszczył jedynie część opłaty – do kwoty 253 złotych, pozwany zobowiązany jest do uiszczenia pozostałej części opłaty, tj. kwoty 759 złotych.